

CHRISTADELPHIAN ISOLATION LEAGUE

KÁZÁNÍ

8. března 2015

ZASLALI:

KEVIN A JAYNE BATEMAN, 5 DOUGLAS CLOSE, HEMINGFORD GREY, HUNTINGDON, PE28 9WH, ANGLIE

ČTENÍ: LEVITICUS 15, ŽALM 117-118, 2. KORINTSKÝM 10-11

POCHYBY A ZKLAMÁNÍ (LUKÁŠ 23)

V Lukášově evangeliu pozorujeme napjatý vztah mezi Ježíšem a celou řadou náboženských sekt, které byly buď přítomny v židovské vládě, nebo s ní byly v těsném kontaktu. Tyto skupiny byly často navzájem znepřátelené a sjednocoval je pouze jediný cíl – zničit nového učitele, který začal rozplétat komplikované hry, do nichž zapletly Boží zákon, a který nadto vznášel nárok na to, že je synem samotného Jehovy.

Jeho nepřátelé se domnívali, že zvítězili, když donutili římského vládce převzít zodpovědnost za to, že byl Ježíš odsouzen k smrti, přestože Pilát opakovaně tvrdil, že Ježíš je podle něj nevinný.

Dnes bych se rád ve stručnosti zaměřil na to, co nám Lukáš a pravděpodobně i další autoři evangelia říkají o myšlenkovém zmatku, který se odehrával v mysli Ježíšových stoupenců. Konec **Lukáše 23** vypráví o neuvěřitelně statečném činu Josefa. Josef byl členem Sanhedrinu a podnikl akci, které by nikdo z jedenácti nebyl schopen. Pronikl ke ztrápenému Pilátovi a vyprosil si tělo muže, kterého byl Říman v rozporu se svým vlastním úsudkem a přes naléhavé žádosti své ženy nucen nechat ukřižovat. Janovo evangelium připojuje informaci, že Nikodém, další člen rady, se k Josefovi připojil a pomohl mu Ježíšovo tělo připravit a vložit do skalního hrobu.

Nyní bych byl rád, kdybyste si uvědomili, co všichni zamýšleli: Josef, Nikodém, obě Marie i Salomé **MĚLI V ÚMYSLU PŘIPRAVIT TĚLO K TRVALÉMU POHŘBU**. Nezdá se tedy, že by očekávali, že uvidí Ježíše opět naživu!

Podívejte se, co se stalo, když užaslé ženy vstoupily do hrobu (**Lukáš 24:3-8**). Andělé jim museli připomenout slib, který dal Ježíš apoštolům (**Lukáš 9:22, 44**). Nemluvil o tom pouze jedinkrát, naopak, opakoval to stále znovu. Při jedné příležitosti dokonce k tomu, aby učedníky připravil na to, co se s ním stane, použil příklad Jonáše, který byl tři dny v břichu velryby, zázrakem však byl nakonec vyvržen na suchou zem.

Je s podivem, že učedníci žádné z těchto varování nepochopili a nedalo jim naději, že Ježíšova smrt nebude definitivní. Nemohli proto s jistotou říci, když pozorovali děsivou scénu na Golgotě: „Počkejte tři dny a uvidíte, že náš Pán se k nám navrátí“. Je pozoruhodné, že jediní lidé, kteří Ježíšovi naslouchali a pamatovali si jeho slova, byli jeho nepřátelé. Pamatujete si, co řekli Pilátovi po ukřižování?

Jak se tedy cítily ženy, které stály u prázdného hrobu (**Marek 16:8**)? Měly strach; neměly radost, neuvědomily si, že to, že je hrob prázdný, znamená jediné – že Ježíš opět žije!

A co učedníci, kteří se shromáždili ve městě ve smutku a zoufalství (**Lukáš 24:11**)? Nevěřili, ačkoliv slova andělů jen potvrdila Ježíšova varování. **Matouš 28** a Marek nám vypráví, že ženy spatřily samotného Ježíše. Jan zaznamenal setkání Máří Magdalény a Ježíše, když se Máří ještě domnívala, že Ježíšovo tělo ukradli jeho nepřátelé. Zpráva pro učedníky jistě obsahovala přesvědčivé informace, přesto jí však nevěřili.

Dva nepřátelé, pochyby a zklamání, působili v mysli učedníků a téměř se jim podařilo vytvořit zed' zamezující víře a porozumění Božímu záměru. Ani Petr (**Lukáš 24:12**), když sám uviděl, že Ježíš není v hrobě, nejásal radostí, ale „divil se“.

Zklamání můžeme pozorovat i v případě dvou učedníků, kteří byli na cestě zpět do Emauz. Vzpomeňte si, že již věděli o zprávě, kterou přinesly ženy. Byli na cestě domů, plni zármutku, a ještě byli schopni vše vyprávět člověku, který se k nim po cestě připojil (**Lukáš 24:20-24**). Jak se tvářili, když se k nim Ježíš připojil, byli plni naděje a nadšení? Ne, **verš 17** praví, že byli plni zármutku!

Když je Ježíš začal poučovat, nejprve je pokáral za jejich nevíru – ne za nevíru v jeho slova, ale proto, že nevěřili slovům všech proroků počínaje Mojžíšem. Poučení, která poté následovala, musela být pro oba velkým zjevením, protože bez jakýchkoliv pochybností ukazovala, že klíč k porozumění písmům spočíval ve skutečnosti, že Ježíš sám byl předmětem mnohých z jeho záznamů.

Později doma se jejich oči otevřely a poznali Ježíše, když lámal chleba. Nyní porozuměli tomu, proč slova, která k nim pronesl na cestě, způsobila, že jejich srdce „hořela“ (**verš 32**).

Zasažení tímto poznáním okamžitě vyrazili zpět do Jeruzaléma, aby novinu sdělili apoštolům. Lukáš o tom neinformuje, ale Marek ano (**Marek 16:12-13**). Tato zpráva, která byla podle mého názoru sepsána později podle Petrova vyprávění, ukazuje téměř rezolutní odmítnutí přijmout důkazy, ať už byly jakkoliv silné. Ve **verši 14** čteme Ježíšova slova, když se zázračně objevil v jejich středu, o „tvrdosti jejich srdce“.

Židům 3:8-9 nám vypráví o době, kdy se národ, jež Bůh vysvobodil z Egypta, k němu obrátil zády se stejnou zatvzeleností srdce.

Proč národ Izraele a později Ježíšovi učedníci a apoštolové pokládali za nemožné bezvýhradně přijmout sliby a učení nejprve Boha a poté jeho Syna?

Vždy zde byly pochyby, vždy zde bylo zklamání, vždy zde bylo pojišťování se pro případ selhání: „raději si ponecháme pár bůžků, ke kterým se budeme modlit, kdyby náhodou...“

O čem myslíte, že se učedníci bavili v zamčeném pokoji, když se Ježíš náhle objevil v jejich středu? Byl to zázrak evangelia, o němž slýchali poslední tři a půl roku, nebo to, kam uprchnou, aby byli v bezpečí? Mám podezření, že to bylo to druhé, a děsivým důvodem, proč si to myslím, je, že v téže situaci bych možná nereagoval o nic lépe!

Pochyby a zklamání nejspíše zapříčinily obrácení Jidáše Iškariotského; v **Janovi 6:67** se Ježíš obrátil k malé skupince se slovy: „*I vy chcete odejít?*“

Petr jako vždy promluvil za celou skupinu, ale nemohl se zaručit za všechna srdce, a proto Ježíš pravil (**verš 70**): „*Jeden z vás je ďábel.*“

Proč, když se připravujeme na to, abychom si připomněli svého Pána v chlebu a ve víně, se tolik zabýváme tímto velmi negativním předmětem **pochyb** a **zklamání**? Je to prostě proto, že jsou to podle mě právě tyto dvě lidské emoce, které nám způsobují nejzávažnější problémy v našem osobním učednictví.

V listu **Židům 12:6** Pavel s nesmírnou moudrostí zrozenou z osobní zkušenosti říká toto: „*Koho Pán miluje, toho přísně vychovává, a trestá každého, koho přijímá za syna,*“ a (**verš 11**) „*Přísná výchova se ovšem v tu chvíli nikdy nezdá příjemná, nýbrž krušná, později však přináší ovoce pokoje a spravedlnost těm, kdo jí prošli.*“

Není jednoduché to chápat tímto způsobem, že, bratři a sestry? Není jednoduché přijmout ztrátu, zranění, nemoc a nespravedlnost jako výchovu od našeho Otce v nebesích.

Jak Pavel, tak i Petr již byli smířeni s utrpením, když psali nabádání církvím ze svých vězeňských cel.

Domnívám se, že oba učedníci, plahočící se zpět do Emauz, byli zklamáni, že to, co vypadalo tak úžasně a slibně, (v jejich očích) pozbylo ceny.

Jde zde zcela jasně vidět naprosté odmítnutí veškerých zpráv o tom, že Ježíš je naživu, stejně jako pochyby a zklamání. A pochyby budou již navždy spojeny i se jménem Tomáše.

Jaké je to ponaučení pro nás, kteří máme v naší době k dispozici celé Boží slovo, aby nás vedlo. Máme veškeré důkazy, které nám dal Bůh, abychom se z nich mohli poučit.

Nepochybuji o tom, že slabost a chyby oněch raných Ježíšových učedníků pro nás byly s láskou zaznamenány, abychom se zachovali lépe.

V Bibli se neustále setkáváme se záznamy o tom, jak lidské bytosti nejsou schopny odpovědět Bohu způsobem, který od nich očekává. V důsledku rozhodnutí naši prvotních rodičů jsme se stali chybujícím a umírajícím lidstvem. Důležité však je, že Bůh si toho je vědom a od samého počátku konal přípravy pro příchod našeho Spasitele, který přišel na tento lidský svět a zemřel, aby umožnil naši spásu, a který se brzy jednoho dne vrátí, aby definitivně odstranil ze světa smrt a utrpení. Bůh i náš Pán Ježíš po nás vyžadují víru a důvěru i přes naše slabosti.

Až se tak stane, potěší to našeho Otce na nebesích. Až se tak stane, bude to pro nás vítězství nad všemi našimi přirozenými sklony, naší bolestí, naší ztrátou, naším zklamáním i našimi pochybnostmi.

Až se tak stane, získáme lepší porozumění sami sobě, ale, což je ještě důležitější, i lepší porozumění našim bratrům a sestrám, kteří spolu s námi putují do Království.

Ježíšova slova Tomášovi zněla „*Že jsi mě viděl, věříš.*“ O co lepší by bylo, kdyby o náš mohl říci: „***Blahoslavení, kteří neviděli, a uvěřili.***“

Bratr Bob Bennet: Mayenne, Francie 08.03.15